

подхвърлил на Кабака: „Ако сега не си помогнеш, та кога ли друг път?...“

— За дневните не знаем, — подхвана помощникът, — но пътните ни до новите земи са сигурни...

— Море, да не заминеш за полицейската инспекция, та... — обади се младежът.

— Който се е подсигурил, ще си остане, — рече Караванювчето, заетъ съ запалването на половин папироса.

— Я ти почерпи, почерпи, — направи видимо усилие Кабака да се намеси въ разговора. — Другото е лесно...

— Че какъ може да се подсигури човѣкъ, бе другари? — попита съ детска наивност младежът.

— Лесно, — отвърща Бакърджийчето, — Ще поканиш на гости Димитра Гочоколевъ и — готово!

Кабака изтрѣпна, сякашъ пилна жица съ електрически токъ.

— Какво кайшъ? — попита той смачканъ и обърканъ.

— Разправямъ, че миналогодишните гарги бѣха черни...

Кабака не знаеше да се обиди и да млъкне ли, или да се пошегува. Но сили за шегата не намираше — той стоеше като на тръни, мигаше виновно и опъваше незапалената папироса.

— Кой е викалъ на гости Димитра Гочоколевъ? — обърна се младежът, но този път личеше хитрата усмивка на дебелигъ му изпрѣхнали устни.

— Ама азъ ли? — огледа се Кабака на всички страни, сякашъ го уловиха въ кражба на мѣстопрестѣплението.

— А, не ти! Иванъ Червения! — отвърна му